

[Lysholt Hansen.]

at opgive denne tanke, endnu inden kommunerne har modtaget de penge, som deres borgere har indbetalt i skat til anvendelse til kommunens formål?

Sidste år blev det i øvrigt fremhævet både af regeringen, fru Grethe Philip og hr. Damsgaard, at byrdefordelingsreformen ville blive fortsat, så resultaterne af skatteudligningen kommunerne imellem ville kunne ses allerede for det år, vi nu snart går ind i. De tal, vi i finansudvalget har modtaget for de enkelte kommuners udskrivningsprocenter, viser imidlertid ikke nogen udvikling i denne retning, tværtimod. Hvor der sidste år var 95 kommuner, der havde mellem 18 og 19 pct., er tallet i år oppe på 122. Vi havde sidste år 18 kommuner med en procent mellem 20 og 21,9; i år er der 92; og hvor der sidste år var én kommune med en udskrivningsprocent mellem 22 og 24, er det i år 21, der er nået derop. Endelig har vi en enkelt kommune, der er helt oppe over de 24 pct., hvis ikke jeg husker galt på 27 pct. Er det underligt, at folk vander sig, når vi er kommet dertil, at den mindste trækprocent i en kommune er 47? Vil regeringen da ikke snart indse, at en sådan forskel i beskatningen fra kommune til kommune ikke kan opretholdes, hvis ikke vi skal gøre også de erhvervsmaessige muligheder i de økonomisk svagest stillede dele af landet helt håbløse? Det lovede hr. Damsgaard mig jo sidste år ikke skulle ske, i hvert fald ikke under denne regering.

Jeg havde lyst til også at gøre nogle bemærkninger om pengepolitikken, herunder den høje rente og den stramme kredit. Jeg skal imidlertid indskrænke mig til at spørge regeringen: hvilke konsekvenser agter man at tage af det forhold, at kreditstramningen har berørt erhvervslivet så hårdt, at vel mellem 500 og 1.000 virksomheder er krakket i 1970? Hvor mange skal følge efter i 1971? Selv om der også er enkelte store virksomheder, er det jo mest de små virksomheder, det går ud over, fordi de ikke har de samme muligheder for at optage lån i udlandet i form af kortfristede kreditter, og vel også fordi de har vanskeligere ved at låne i pengeinstitutterne.

Det fører mig over til en enkelt bemærkning om vor samlede udenlandske gæld, der vel i år kommer op et sted mellem 14 og 15

milliarder kr.; jeg har ikke tallet nøjagtigt, men vil gerne have det. Jeg har nok set, at man i den økonomiske oversigt er tilfreds med, at det har været muligt for erhvervslivet at opnå så store lån i udlandet, og at man håber, at det vil fortsætte i 1971 — og som den økonomiske situation er her i landet, må vi vel nok dele denne opfattelse. Men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på den fare, der ligger i sammensætningen af vor udenlandske gæld, set i relation til vor meget beskedne valutabeholdning.

Ja, jeg vil gerne slutte her, men dog forinden meddele, at et af min gruppes medlemmer senere vil gøre nogle bemærkninger om et detailemne. Nu går vi så i gang med arbejdet i finansudvalget, og jeg håber, at vi der vil nå resultater, der vil ændre det billede, vi har foran os i dag, ikke mindst det dystre billede, der er tegnet i den økonomiske oversigt. Så må vi håbe, at alle disse mørke skyer i nogen grad kan fjernes, i hvert fald fjernes sådan, at de ikke skal ramme de svagest stillede af befolkningen hårdest. Jeg er spændt på, hvor langt vi når i denne retning, inden vi kommer til næste korsvej.

Niels Ravn: Finansloven og dens virkning på den økonomiske aktivitet er et centralt led i hele den økonomiske politik, men også kun ét led.

Det problem, som den økonomiske politik skal angribe i disse måneder, er det store underskud over for udlandet. Et sådant underskud kan vel have lov til at løbe nogle år, men vi har nu haft et i et helt tiår. Under DM-krisen i fjor så vi, hvor farligt et underskud bliver, når det finansieres ved kortvarige lån og kreditter i udlandet. Derfor må vi nu bort fra disse store årlige underskud over for udlandet. Kommer der ad åre en ny international valutakrise, er vi stadig udsat. Hvis vi ikke vender udviklingen nu, kan vi senere komme til at betale med arbejdsløshed, fordi det så kan blive nødvendigt at foretage en pludselig og kraftig opbremsning. Baggrunden er jo, at vi forbruger og investerer mere, end vi selv kan tjene gennem produktion og tjenesteydelser. Vi må derfor producere mere, og vi må nøjes med at sætte forbruget op med det beløb, vi har råd til.

Den anden side af det økonomiske pro-